

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/31/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618010021
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3618010021.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému R. T., nar. XX.XX.XXXX v U., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 26. apríla 2018 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 2. marca 2018, sp. zn. 2T/7/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 2. marca 2018, sp. zn. 2T/7/2018 bol obžalovaný R. T. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 08.12.2017 v čase okolo 15.25 hod. v Q., na ul. L. č. XXX/X, v byte č. 3, v priestoroch kuchyne pod vplyvom alkoholu sa po predchádzajúcej hádke snažil udrieť rukou svoju manželku poškodenú A. T., avšak ju nezasiahol, následne obžalovaný otvoril zásuvku v ktorej sa nachádzal nôž, na čo poškodená A. T. odišla do detskej izby, v ktorej sa nachádzala ich dcéra poškodená J. T. spolu so svojimi spolužiakmi U. P. a L. L., na čo obžalovaný začal z priestorov kuchyne vykrikovať na poškodených - svoju manželku A. T., svoju dcéru J. T. a na U. P. a na L. L., že všetkých postrieľa a vyhodí z okna, následne obžalovaný vyšiel von z bytu a vchodové dvere bytu uzamkol kľúčom, ktorý nechal zasunutý v zámku z vonkajšej strany vstupu do bytu a odišiel preč, na čo sa poškodená J. T. pokúsila otvoriť vchodové dvere do bytu, čo sa jej kvôli zasunutému kľúču v zámku nepodarilo, následne poškodená J. T. z mobilného telefónu kontaktovala políciu a prostredníctvom aplikácie Messenger žiadala svoju kamarátku P. L., aby prišla k ich bytu a odomkla im dvere, čo P. L. aj urobila, čím obžalovaný vzbudil u poškodených svojej manželky A. T. a svojej dcéry J. T. dôvodnú obavu o ich život a zdravie, že svoje vyhrážky naplní.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého bol obžalovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 16 mesiacov. Podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. okresný súd obžalovanému uložil tiež zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Tr. zák. povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení napadol odvolaním prokurátor v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výrokov o vine a treste. V písomnom odôvodnení odvolania prokurátor poukazoval na to, že rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/7/2018-272 zo dňa 02.03.2018 čo do výroku o vine obžalovaného R. T. považuje

za nezákonný a nesprávny, keďže súd upravil skutok obžalovaného R. T. proti obžalobnému návrhu tak, že vypustil tie podstatné skutočnosti, že obžalovaný svojim konaním bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu svojej manželke A. T., svojej dcére J. T., U. P. a L. L. po dobu približne 10 až 15 minút a tiež, že obžalovaný svojim konaním vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie i u poškodených U. P. a L. L.. Súd následne takto upravený skutok, ktorý neobsahuje uvedené podstatné skutočnosti, v rozpore so zákonom právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Súd dostatočne nezohľadnil prvotné výpovede poškodených A. T., J. T., L. L. a U. P., ktorí popísali konanie obžalovaného tak, ako to bolo uvedené v obžalobnom návrhu, a tieto dôkazy nesprávne vyhodnotil. Z uvedených prvotných výpovedí poškodených a svedkyne P. L. totiž jednoznačne vyplýva, že obžalovaný svojim konaním bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu svojej manželke A. T., svojej dcére J. T., U. P. a L. L. po dobu približne 10 až 15 minút, až dovtedy, kým ich P. L. po výzve poškodenej J. T., že ich má prísť rýchlo odomknúť, lebo ich obžalovaný zamkol v byte, odomkla. Obžalovaný konal tak, že toto bránenie bolo ťažko prekonateľné, lebo bez pomoci ďalšej osoby, v tomto prípade P. L., by sa poškodení z bytu nedostali, keďže obžalovaný v zámku z vonkajšej strany vstupných dverí nechal vložený kľúč. V súvislosti s priebehom skutku bolo nevyhnutné zohľadniť uvedené výpovede poškodených a svedkyne i v tom smere, ako toto bránenie užívať osobnú slobodu v spojitosti s vyhrázaním smrťou vplývalo na poškodených, kde poškodené A. a J. T. boli veľmi vystrašené, triasli sa. Poškodená A. T. vo svojej výpovedi tiež uviedla, že vyhrážky obžalovaného, že ich postrieľa a vyhodí z okna sa bála preto, že obžalovaný bol strašne podráždený a keď zistila, že ich zamkol, predpokladala, že ide pre pištoľ, o ktorej vedela, že ju má v garáži. Poškodená J. T. vo svojej výpovedi tiež uviedla, že sa bála toho, že by obžalovaný nielen jej a mame, ale aj chlapcom mohol niečo spraviť, lebo bol skutočne nahneván a riadne zúrivy. Keď ich následne obžalovaný zamkol, bála sa ešte viac, lebo vedela, že obžalovaný má v garáži plynovú pištoľ. I z prvotných výpovedí poškodeného L. L. je zrejmé, že mal strach z návratu obžalovaného, aby niekomu neublížil, keďže sa im všetkým vyhrážal, že ich postrieľa a od pani T. sa dozvedel, že obžalovaný má zbraň. Predtým sa navyše obžalovaný jeho a U. P. pýtal, že ktorý z nich chce dostať facku. Taktiež z výpovede poškodeného U. P. vyplýva, že sa zľakol, keď pani T. v telefonáte na políciu spomenula, že obvinený má zbraň. Vzhľadom na vykonané dokazovanie bolo potrebné rozhodnúť, že obžalovaný R. T. sa dopustil konania uvedeného v obžalobnom návrhu, teda inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách a na chránenej osobe - blízkej osobe - manželke a príbuznom v priamom pokolení, inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách, a na chránenej osobe - blízkej osobe - manželke a príbuznom v priamom pokolení, čím spáchal zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 12 Trestného zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 12 Trestného zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Odôvodnenie súdu prvého stupňa v súvislosti s úpravou skutku neuvedením vyššie uvedených podstatných skutočností, ktoré obžalovaný svojim konaním spôsobil a následnú právnu kvalifikáciu tohto skutku považuje za nepodložené, nepresvedčivé a zľahčujúce konanie obžalovaného, ktoré súd prvého stupňa v prospech obžalovaného v rozpore so zákonom právne „podkvalifikoval“ tým, že v rozpore so zákonom nekvalifikoval konanie obžalovaného i ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 12 Trestného zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Absolútne sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa týkajúcou sa odôvodnenia prečo nemožno správanie obžalovaného právne posúdiť ako zločin obmedzovania osobnej slobody, a že toto konanie obžalovaného je len súčasťou nebezpečného vyhrážania, pričom takúto argumentáciu právneho posúdenia konania obžalovaného považuje za nesprávnu, dostatočne neodôvodňujúcu inú právnu kvalifikáciu tohto konania ako tú, ktorá bola uvedená v obžalobe. Z vyššie uvedených vykonaných dôkazov je jednoznačne zrejmé, že obžalovaný R. T. konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona tým, že inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách a na chránenej osobe - blízkej osobe - manželke a príbuznom v priamom pokolení a teda svojim konaním naplnil tak subjektívnu stránku, ako i všetky zákonné znaky

zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 12 Trestného zákona a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Obhajobné tvrdenia obžalovaného R. T., ktorým súd prvého stupňa uveril sú nevierohodné a účelové. Takéto rozhodnutie a postup súdu prvého stupňa je v rozpore s požiadavkou náležitého zistenia trestných činov a spravodlivého potrestania ich páchatel'ov a povinnosťou pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, t.j. na dôsledné zachovávanie zákona, aby bola vo vedomí verejnosti upevňovaná viera v spravodlivosť postupu a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdov v záujme dôsledného dodržiavania zákonov a rešpektovania základných práv a slobôd jednotlivých fyzických osôb a právnických osôb. Vzhľadom na uvedené považuje za nezákonný taktiež výrok o treste napadnutého rozsudku, nakoľko súd prvého stupňa ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, v rozpore so zásadami ukladania trestov. Nesúhlasí s tvrdením súdu obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že pri ukladaní druhu trestu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, ako aj na možnosť jeho nápravy, nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok. Má za to, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery v predmetnej veci dostatočne nezohľadnil konkrétne okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona. Prvostupňový súd totiž pri ukladaní trestu ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, keďže konanie obžalovaného neodôvodnene a v rozpore so zákonom "podkvalifikoval" len ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona a pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal z trestnej sadzby v rozpätí 6 mesiacov až 3 roky, hoci mal obžalovanému ukladať trest odňatia slobody podľa ustanovenia § 183 ods. 2 Trestného zákona a mal vychádzať z trestnej sadzby 3 roky až 8 rokov. Súd prvého stupňa zároveň v rozpore so zákonom neprihliadol u obžalovaného na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a ani neukladal obžalovanému úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, hoci obžalovaný svojím konaním spáchal viac trestných činov. Súd prvého stupňa mal teda pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému vychádzať z trestnej sadzby 3 roky až 8 rokov s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a nie upravenej trestnej sadzby podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona. Z uvedených dôvodov uložený trest nezodpovedá všetkým hľadiskám rozhodným pre ukladanie trestov. Takýto trest nemôže pôsobiť na obžalovaného tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale práve naopak. Uložený trest sa vzhľadom na uvedené ani voči ostatným členom spoločnosti neprejavuje ako prvok generálnej prevencie. Vôbec nie je spôsobilý pôsobiť tak, aby ostatných členov spoločnosti odradil od páchania trestných činov, ale práve naopak. Takýto trest absolútne nevyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V súlade so zásadami individuálnej a generálnej prevencie a v súlade s účelom trestu, bolo preto potrebné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, aj keď ide o osobu, na ktorú sa hľadí, akoby nebola odsúdená. Je totiž potrebné zabezpečiť ochranu spoločnosti a blízkych poškodených osôb pred možným ďalším konaním obžalovaného. Z týchto dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 2T/7/2018-272 zo dňa 02.03.2018 a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že uzná obžalovaného vinným na skutkovom a právnom základe v zmysle podanej obžaloby a za to obžalovaného odsúdi podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby nepodmienečne so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný R. T. sám i prostredníctvom obhajcu na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. s poukazom na to, že všetky výroky napadnutého rozsudku považoval za správne a zákonné, rovnako aj konanie, ktoré im predchádzalo.

Krajský súd na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 6. apríla 2018, na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 26. apríla 2018 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorom napadnutých výrokov o vine a treste napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Svoje skutkové zistenia dostatočne podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval nielen obhajobné tvrdenia obžalovaného R. T., ale dostatočne podrobne a presvedčivo vysvetlil a odôvodnil aj zmenu skutkových zistení vo vzťahu ku skutku napadnutého rozsudku oproti podanej obžalobe. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného R. T. zo spáchania žalovaného skutku v napadnutom rozsudku.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného R. T. len ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák. a nie aj ako zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 12 Tr. zák. a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák. Okresný súd svoje zistenia a závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil a odvolací súd sa s nimi stotožnil. Podstatou konania obžalovaného bolo totiž aj podľa názoru súdu druhého stupňa vyhrážanie sa z dôvodu požitého alkoholu a žiarlivosti svojej manželke, ale aj svojej dcére, že ich postrieľa a vyhodí z okna, čo u oboch poškodených naozaj spôsobilo obavu o ich život a zdravie a obavu z toho, že obžalovaný svoje vyhrážky naplní, pričom však takéto konanie obžalovaného nesmerovalo aj voči spolužiakom poškodenej J. T. - U. P. a L. L. - ako to napokon obaja potvrdili i vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní. Na druhej strane však aj podľa názoru krajského súdu nebol obžalovanému preukázaný úmysel znemožniť v inkriminovanom čase na mieste činu voľný pohyb uvedených štyroch osôb (obidvoch poškodených a oboch spolužiakov poškodenej J. T.) predovšetkým z dôvodu, že obžalovaný pri odchode z bytu tento síce svojím kľúčom uzamkol, avšak kľúč bol povytiahnutý a aj z následného správania obžalovaného potvrdeného bezprostredne po tom, čo obžalovaný byt opustil, podľa svedkyne P. L., ktorú poškodená J. T. ihneď po opustení bytu obžalovaným kontaktovala, sa tento správal normálne a svedkyňa P. L. aj pozdravil a pritom jeho konanie spočívajúce v uzamknutí predmetného bytu nebolo takého charakteru, že by sa toto obmedzovanie nedalo ľahko prekonať už len z dôvodu, že išlo o situáciu počas bežnej dennej doby vo viacbytovom dome, v ktorom každá z poškodených i obaja spolužiaci poškodenej J. T. mali mobilné telefóny a mohli teda o svojej prítomnosti v byte prostredníctvom nich kedykoľvek upozorniť a rovnako privolať aj susedov. V nadväznosti na takto správne zistený skutkový záver preto okresný súd konanie obžalovaného v napadnutom rozsudku vecne správne právne kvalifikoval len ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák. a nie aj ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 12 Tr. zák. a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 4 Tr. zák. ako navrhoval prokurátor v podanej obžalobe. Odvolací súd dospel preto nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku a preto odvolacie námietky prokurátora vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom okresného súdu, s ktorými sa ten dostatočne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich. V podrobnostiach pritom poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd tiež zistil, že okresný súd vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania obžalovaného, nepochybil ani vo výroku o podmienčnom treste odňatia slobody s probačným dohľadom, pokiaľ obžalovanému R. T. podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého bol obžalovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 16 mesiacov s tým, že podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. obžalovanému zároveň uložil zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Tr. zák. povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe

psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Podmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 8 mesiacov podľa trestnej sadzby stanovenej v § 360 ods.2 Tr. zák. aj vzhľadom k prevažujúcemu pomeru poľahčujúcich okolností (správne jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm.j/ Tr.zák. - viedol pred spáchaním činu riadny život, pričom priťažujúca okolnosť správne nebola zistená) s prihliadnutím na § 38 ods.3 Tr.zák. s dolnou hranicou od 6 mesiacov, s podmienečným odkladom jeho výkonu v zmysle § 49 ods.1 písm.a) a § 51 ods.1, ods.2 Tr.zák. s probačným dohľadom na 16 mesiacov so zároveň uloženým zákazom požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok podľa § 51 ods.3 písm.b) Tr.zák. a podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Tr. zák. povinnosťou podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve, zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k týmto výrokom, preto neakceptoval ani v tomto smere odvolacie námietky prokurátora. So zreteľom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom a preto odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného R. T. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.